

[Lembourn.]

ment, og så må vi se, om det kan fungere.

Jeg er overordentlig tilfreds med, at ministeren i udvalget har erklæret sig villig til, som det er udtrykt, at undersøge støtteformernes hensigtsmæssighed. Heri ligger, håber jeg, begyndelsen til en principiel ændring af vor kulturpolitikks målsætning.

Når udvalget henstiller til ministeren inden næste revision at undersøge mulighederne for, som også fru Bodil Koch var inde på det, at samle alle bevillinger, som vedrører kulturpolitikken, i én pulje, er det ud fra den principielle betragtning, at der ikke er nok fleksibilitet i den måde, vi støtter på. Det er faktisk ikke muligt at lave en kulturpolitisk lovgivning, hvor man på forhånd fastsætter for mange år frem i tiden, hvorledes støtteformen skal være. Når man beskæftiger sig med kunst, beskæftiger man sig med noget, som er i mere bevægelse end noget andet område. Kunst kommer i bølger, og vi vil komme i en situation, hvor der pludselig er brug for støtte til værket i højere grad end til kunstneren, og der kan komme en anden situation, hvor der pludselig er brug for arbejdslegater af en anden længde eller af en kortere længde end dem, vi har. Derfor er det nødvendigt, at vi principielt ændrer kunstfondlovgivningen og den kulturpolitiske lovgivning henimod en sådan mulighed for at rokere med støtteordningerne, at den kommer til at svare til den mobilitet, som er i kunsten selv.

Man kan ikke sige, at loven virkelig vil kunne opfylde denne principielle ændring, men den bevæger sig henimod det. Derfor kan mit parti altså stemme for lovforslaget, men jeg vil gerne gøre den tilføjelse, at vi kun betragter dette som et skridt på vejen, og håber, at vi kan nå frem til en endelig ny form for kunstlovgivning, når revisionen kommer.

Jeg betragter det også som et fremskridt, at det lovfæstes, at medlemmer af kunstfondudvalgene ikke kan have faglige tillidsposter i andre kulturelle institutioner. Jeg vil gerne stærkt understrege det, der siges i betænkningen om, at udvalget også henstiller til ministeren, at man så vidt muligt undgår at anvende folk, som samtidig har betydningsfulde stillinger i kulturelle institutioner. Det kan føre til en magtkoncen-

tration, som vil vække en betydelig skepsis blandt kunstnerne over for administrationen, og det er synd for den gode hensigt.

Ændringsforslaget om, at udsmykningsudvalget kan suppleres med en arkitekt, kan mit parti fuldt ud tilslutte sig. Det synes at være rigtigt, når man nu har den indstilling, at det gælder om at prøve at sammensmelte kunst og arkitektur, at arkitekten kommer med. Denne lille, må man vel sige, spage begyndelse til et egentligt forsøg på at sammensmelte arkitektur og kunst skulle gerne videreføres. Der er noget galt ved den måde, man driver udsmykningspolitikken på i øjeblikket. Nogle arkitekter bygger en skole, et rådhus, eller hvad det nu er, og derefter kommer udsmykningsudvalget og hænger noget op. Man kan være så heldig, at det, man hænger op, passer med arkitekturen, men man kan også være uheldig, og det sker i mange tilfælde. Derfor bør man engang nå frem til, at i det øjeblik en offentlig bygning, som skal udsmykkes, planlægges, samarbejder kunstneren og arkitekten fra starten. Vi burde engang nå frem til, som man har det i andre landes kulturpolitiske lovgivning, at en vis procentdel af større offentlige bygningers byggesum anvendes til udsmykning, og at dette sættes i gang i det øjeblik, man begynder at tegne bygningen. Vel, det er noget, som hører fremtiden til; og som også fru Bodil Koch var inde på det: vi er jo alle slaver af finanspolitikken, og derfor kan vi altså ikke nå så langt, som vi gerne ville. Men her er dog i hvert fald en begyndelse til det.

Til slut vil jeg gerne sige, at vi er yderst tilfreds med, at bevillingerne til udsmykningen forøges; selv om det kun er meget små beløb, det drejer sig om, er det den rigtige vej at gå. Dette er jo inden for den bildende kunst at følge princippet om en støtte til værket; det er et princip, som mit parti ønsker fulgt inden for alle kunstarterne. Vi tror, at går man den vej og udvider kunstfondlovgivningen inden for dette område, vil man nå det kulturpolitiske mål, som vi har sat os: at skabe en nærmere kontakt mellem publikum og kunsten. Vi har den opfattelse, at legaterne kan være nok så nødvendige set fra et socialt synspunkt, men at de ikke bidrager til opfyldelsen af denne kulturpolitiske målsætning.